

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. január 22.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

AZ ÚR NEVE SZABADÍT

Énekek: 8,1.4.; 89,1-7.; 630,1.2.; 633.

Lekció: 1Sámuel 23,19-28

Alapige: Zsoltár 54

Az éneklőmesternek, hangszerekkel; Dávid tanítása; mikor a Zifeusok eljöttek, és azt mondák Saulnak: Nem mi nálunk lappang-e Dávid? Isten, a te neveddel szabadíts meg engemet, és a te hatalmasságoddal állj boszút értem! Isten, hallgasd meg az én imádságomat, figyelmezz az én szájam beszédeire. Mert idegenek támadtak ellenem, és kegyetlenek keresik lelkemet, a kik nem is gondolnak Istenre. Szela. Ímé, Isten segítőm nékem, az Úr az én lelkemnek támogatója. Bosszút áll az utánam leselkedőkön; a te igazságod által rontsd meg őket. Kész szívvel áldozom néked: áldom a te nevedet, Uram, mert jó. Mert minden nyomorúságból megszabadított engem, s megpihentette szemeimet ellenségeimen.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Édesatyánk, a gyülekezet közösségében imádunk téged, hódolunk előtted, mert csakugyan fenséges Isten vagy, akinek a neve mindenek fölött való, és mégis mennyire közel vagy hozzánk is, ahogy Dávidhoz annak idején szabadításoddal, kegyelmeddel, mert az Úr Jézus is eljött, elvégzett mindent, megváltott. Magasztalunk azért, mert a hét első napja számunkra az Úr napjaként mindig az Úr Jézus feltámadására emlékeztet minket.

Tudod nagyon jól, Urunk, hogy milyen nagy szükségünk van éppen ma is a feltámadás örömhírére, vigasztalására. Mi is megrendülten hallottuk,

Urunk, a tragédiát, és nagyon nehéz. Kérünk arra, hogy a családoknak, akiknek a legnehezebb, adjad a te vigasztalásodat, legyél ott mellettük, és kérünk, hogy vond őket közel magadhoz. Köszönjük, Urunk, hogy nemcsak az Ószövetségben, hanem az újszövetségi időben is tudhatjuk, rád bízhatunk mindenkit. És könyörülj meg azokon is, kérünk, akik gyászolnak itt a gyülekezetben is. Vigasztald őket is kegyelmedből, azokat is, akiknek friss a gyászuk, mert a héten álltak meg ravatal mellett, és legyél azzal a családdal is, Urunk, akik emlékezni jöttek a húsz évvel ezelőtt eltemetett szeretettükre. De inkább terád, Urunk, velünk együtt, hogy a feltámadás reménységében békességet és vigasztalást kapjunk, kapjanak.

Arra kérünk, Urunk, hogy a te ígéret hirdettesd ma is köztünk hatalommal és erővel. Urunk, hadd lássunk téged. Add, Urunk, hogy így hadd ragadjunk meg hittel, és amikor hazamegyünk majd innen, élhessünk dicsőségedre boldogan. Köszönjük, Urunk, hogy a te néped boldogsága nem a körülményektől függ, hanem a veled való közösségben a bajok, nehézségek között is megvalósul. Urunk, a te kegyelmedet, szeretetedet, irgalmadat, így áraszd ki ránk, bűnbocsátó szeretetedet is, Urunk, Jézus nevéért.

Amen.

Igehirdetés

Az Amerikai Egyesült Államok új elnöke péntektől hivatalba lépett, mi is követhettük szinte percről percre a beiktatás hagyományos ceremóniáját, ünneplését. Láthattuk azt is, hogy nem mindenki ünnepelte őt, voltak, akik ellene szóltak, talán még gyalázkodva is. Egy biztos azonban, hogy akár ünnepelték, akár nem, az ő neve szerepel most már az aláírásokon, és a neve, beosztása, hivatali tekintélye miatt hatalmat, tekintélyt jelent. Ez annyira így van, hogy még Isten népe gyülekezetei, a keresztyén közösségek is ezt komolyan veszik majd. A kalauz szerinti újszövetségi igeszakasz a Timótheushoz írt 1. Levél 2. rész első pár verse volt, hogy „tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberekért”, de minősítetten a világi vezetőkért is. Tehát olyan fontos az ő neve, hogy még a szószékekről Isten népe csendes személyes vagy közösségi imádságában is elhangzik.

Ha pedig ilyen méltósággal bírhat egy ember neve, akkor milyen lehet az Úr neve? Micsoda méltóságot hordoz, tekintélyt Isten neve. Az 54. Zsoltárban kétszer is hallottuk ezt a kifejezést. Mit is jelent tehát – először ezt vizsgáljuk, majd pedig azt, hogy ebben a zsoltárban pontosan az ő neve jelentése miatt milyen személyes bátorítás, vigasztalás lehet számunkra is. Nemcsak Dávidnak ebben az időben, hanem nekünk itt és most. Mert látjuk majd, hogy Dávid könyörgésében hogyan említi az Úr nevét, aztán a végén a bizonyossága megvallásában, középen pedig, a zsoltár középpontjában ott van az a bizalom, amire építve igaz lehet az ő imádsága, könyörgése része, hálaadó, Istent áldó része is.

Először mindenképp tisztázzuk tehát, hogy mit is jelent Isten, az Úr neve. Itt követjük majd valamennyire az egész Szentírás üdvtörténeti távlatát is, hogy láthassuk a hangsúlyokban, hogy tényleg mennyire személyessé válhat nekünk is az ő neve.

Ami a jelentésre nézve legelőször megállapítandó, hogy Isten, az Úr neve az ő személyének a kinyilvánítása, természetének a megnyilatkozása, aki ő. Nem önmagában létező az, hogy neve, hanem a bibliai kijelentésben bemutatja, hogy kicsoda az Úr. Magával az Úrral azonos, de fontos, hogy az ő népének szóló kegyelmes kinyilatkoztatásában és hozzá tartozásában, mert ha megismeri az Úr nevét valaki, akkor az Úrral való közösséget élheti át, de ebből a közösségből az Úr tulajdonságai is egyszercsak elkezdenek számára hatással lenni. Ismerni vagy kapni, ajándékba kapni az Úr nevét, tehát azt jelenti, hogy nagyon meghitt, bizalmas közösségben lenni vele. És az isteni tökéletességek, tulajdonságok azok, amelyekben részesedhet a hívó ember is és az Úr népe közössége is.

Hogyha az üdvtörténeti távlatot nézzük, akkor nekünk természetes, hogy az első emberpár nemcsak egymással lehetett nagyon szoros, meghitt – hadd mondjam ezt a szót is – intim közösségben, hanem ugyanilyen meghitt, szoros közösségben lehettek az Úrral a teremtéskor.

Bekövetkezett a bűneset, és mi történt? Ez a közösség megromlott, de olyan bátorító a bibliai történetben, hogy rögtön ott a bűnesetnél Isten a Sátánnak mondja el az ő szabadítása valóságát, ígérletét, ami természetesen Ádámnak és Évának is bátorítás lehetett, hogy majd jön a messiási utód, „az asszony magva”, aki legyőzi. A fontos az üzenetre nézve, hogy Isten a kezdeményező, az ő kegyelmes volta pontosan abban látszik, hogy a bűneset utáni emberrel is közösségben akar mégis csak lenni. És az ő neve kifejezése, ahol szerepel a Bibliában Ó- vagy Újszövetségben, ezt a közösséget akarja kiemelni.

Ezért érdekes a másik oldalról, hogy van, amikor mégsem mondja el a nevét az Úr. Gondoljunk arra, amikor Jákób Izrael nevet kapott Istentől, az Úrtól, aki ott egy férfi alakjában van, akivel harcol, és mikor Jákób érdeklődik a neve iránt, az Úr nem mondja el neki, megtartja magának a neve titkát.

Sámson szülei, Manoah és a felesége, a Bírák könyve 13. részében található a történet, megkérdezik az Úr angyalától, akivel ott beszélgetnek, mert akkor ott az Úr angyala alakjában jelent meg Isten maga, megkérdezték, hogy mi a neve. Ezt válaszolta az Úr: „Miért kérdezősködöl nevem után, amely olyan csodálatos?” Itt is hangzik, hogy miért, de mellette ott van, hogy olyan csodálatos.

Az ősi szó szógyöke azt a jelentést hordozza, ami Ábrahám és Sára számára is jelentéssel bírt, amikor Sára 89 éves, Ábrahám 99, már csak egy év van hátra Izsák születéséig, és az Úr megígéri most már utoljára, hogy egy év múlva fia lesz Sárának, Sára nevetett, és az Úr, amikor beszélget Ábra-

hámmal, azt is kimondja, hogy: „Avagy lehetetlen-e valami az Úrnak?” És ez a „lehetetlen”, avagy csodálatos-e, túl magasztos-e, túl csodálatos-e valami az Úrnak. Ha tehát a tettei is ilyen csodálatosak, ámulatbaejtőek, milyen lehet a személye titka csodája?

Ezért fontos, hogy hála az Úrnak, olyan történetek is vannak a Bibliában, ahol viszont kijelentette az Úr a nevét. Ez a két említett történet jelzi az isteni személy méltóságát, magasztosságát, az ő neve ismeretének a lehetősége nem mindig egyértelmű.

Mózesnek azonban kijelentette az ő nevét. A gyülekezetünkben talán mindenki tudja, a Vagyok, aki vagyok kijelentést Mózes 2. könyve 3. rész 14. vers. Az más kérdés, hogy egy életen át gondolkozhatunk, ahogy az írásmagyarázók is, hogy ez mit is jelent, hiszen nagyon mély. Tudjuk azt is, hogy ebből a kifejezésből származik aztán a Jahve szó, ami a Bibliában az Úr. És olyan beszédes nekem a történetekben, hogy amikor Mózes is még a tíz csapás előtt nem érti, hogy most az Úr miért nem szabadít azonnal, pedig neki Isten megmondta, amit megmondott, ott is Isten kiemeli, hogy Ábrahám, Izsák, Jákób, az ősatyák nem ismerhették azon a néven őt, ahogy viszont Mózes, illetve az ő idejében élt Izrael népe megismerheti.

Amikor meg átkelnek a Vörös-tengeren, az egyiptomiak is elpusztulnak ott hajnalban, a Mózes 2. könyve 15. részében a 3. versben olvassuk a gyönyörű énekben, hogy az ő neve Jahve, azaz az Úrnak a neve az Úr. Ez az a kifejezés, amely mindenképp hordozza, hogy ő nem csupán a teremtő és gondoskodó Isten, aki ígéreteket tett az ősatyáknak, hanem aki a teremtő, gondoskodó hatalma mellett szabadító hatalommal is bír – lásd kiszabadította a népét – de benne van az is még inkább, hogy hű a szövetségéhez népe iránt, akármilyen bűnösök is esetleg, és ebben a hűségében úgy is igazolja magát, hogy beteljesíti az ígéreteket.

Az Úr kifejezés tehát, Isten a maga teljességében, hatalmában, isteni tökéletességében az ő szövetségi hűsége, szeretete, kegyelme által is. Közösségben lenni Istennel, részesedni ennek az Istennek a tökéletességeiben. Milyen mély kijelentés tehát a vagyok, aki vagyok, vagy amikor mi is ezt mondjuk, hogy az Úr.

Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy eme nevét akkor kiáltotta minősítetten is az Úr Mózes számára, amikor ő fönn volt a hegyen Józsuéval együtt. És mit csinált a nép a negyven nap során? Bálványt imádott. Megépítették az arany borjút. Az Úr pedig rendkívül haragudott. Mózes közbenjárt. – Megjegyzem, éppen ma olvastuk azt is az újszövetségi szakaszban, hogy „egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek közt, az ember Krisztus Jézus”. Mózes ilyen értelemben előkép is volt, de számunkra Jézus személyében van közbenjáró, de az Úr népének Jézusért Mózes is lehetett. És az Úr kiáltotta előtte az Úr nevét. Elment előtte az isteni dicsőség, csak hátulról láthatta meg, de amit hallott, az volt a fontos igazából, mert Isten ezt mondta,

hogy kiáltom előtted az Úr nevét, Jahve nevét. De miközben ezt hallhatta Mózes, azt is hallhatta, mikor kiáltotta előtte az Úr nevét, hogy „könyörülök, akin könyörülök, kegyelmezek, akinek kegyelmezek”.

Mert Isten a legnagyobb mélységbe zuhant bálványimádó népe iránt is a közösséget akarja jelezni, hogy én így is akarom veletek a közösséget. Nem az a kérdés, hogy milyen mélyre süllyedtetek a bűnben, hanem az a kérdés, hogy hisztek-e bennem, hogy én így is népemnek akarlak benneteket. Ez nekünk is fontos kérdés, mert aki nem az Úré, az el fog veszni mindörökre. Akinek nem kell Jézus, az el fog kárhozni örökre. És a földi életében sem tapasztalja, amit ez a név jelenthet. De az Úr oldaláról hangzik. Ezért is kell imádkozni minden emberért, mert bárki az Úré lehet, a világi vezetők is, akik még nem az övéi.

A Biblia ószövetségi részében, a történeti könyvekben, a költői könyvekben, és a próféciákban sokszor szerepel, a Zsoltárok könyvében különösen sokszor, a név, Isten vagy az Úr neve kifejezések. Látjuk azt ezekben az ószövetségi kijelentésekben, hogy az Úr nevét hívva imádkozhat a hívő vagy a közösség. Megvédi a név, megvédi a népet, szabadít, közel van. A Példabeszédek könyve 18. rész 10. versét kiemelem: „Erős torony az Úrnak neve, ahhoz folyamodik az igaz...”. Övéi bíznak a nevében, remélnek a nevében, szeretik, félik, áldják a nevét, és benne van ez is, hogy nevének örvendeznek, nevének énekelnek vigadozva.

A 89. Zsoltár 17. verse, amiről egyébként énekeltünk a főénekekben, így szól: „A te nevedben örvendeznek egész nap.” „A te nevedben örvendeznek egész nap.” Nemcsak tehát az Úrral való közösségben a szent sátorban vagy a templomban, hanem bárhol, ahol van az ószövetségi nép. És mi is.

Ne felejtjük el azt sem, hogy Szent sátor. A Szent sátor az arany borjú történet után épült föl, mert az Úr közösségben akart lenni. Azt mondta az Úr a Mózes 5. Könyve 12. rész 5. és a következő versek alapján az ő népének, hogy ott akar velük lakozni, és úgy akar közösségben lenni velük. „És oda vigyétek egészen égőáldozataitokat, véres áldozataitokat, tizedeiteket, kezeiteknek felemelt áldozatát, mind fogadásból, mind szabad akaratból való adományaitokat, és a ti barmaitoknak és juhaitoknak első fajzását. És ott egyetek az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, és örvendeztetek ti és a ti házatok minden népe, kezeitek minden keresményének, amelyekkel megáld téged az Úr, a te Istened.” Tehát hatalmas, örvendező családi, közösségi, törzsi ünnep az Úr jelenlétében, ott bemutatni az áldozatokat.

Miért? Az 5. vers most jön: „Hanem azt a helyet, a melyet kiválaszt az Úr, a ti Istenetek minden ti törzsetek közül, hogy az ő nevét oda helyezze és ott lakozzék, azt gyakoroljátok és oda menjetek.” És elmondja, hogy hogyan. Tehát a Szent sátor, a Templom Dávidnak, amikor templomot akar építeni – Sámuel 2.könyve 7. rész 13. versétől kezdődő szakaszban – elmondja, hogy nem te építesz, a te utódod, akit megtartok örök királysággal, majd ő épít

templomot, ahol lakik az Úr neve, és ahol az övéi mindazt tehetik, amire utalás történt.

Természetesen nagyon szomorú tény az, hogy ezt a nevet lehet káromolni, lehet hiába felvenni. Gondoljunk a tízparancsolatra Mózes 2. könyve 20. rész. És arra is emlékeznünk kell, hogy ha ezt teszi az Úr népe, azt az Úr nem tűri. Pontosan azért, mert ez a név szent és magasztos. Lehet őt gyalázni és káromolni, de ennek meglesz a nagyon súlyos következménye. A fogság időszaka ezt jelezte. De nem azért, hogy elpusztítsa a népet, hanem éppen azért, hogy helyreállítsa. Ma is lehet az Úr nevét gyalázni, visszaélni vele, az Úr ezt ma sem tűri. De éppen azért, mert az Úr Jézus eljött és elhordozta az ítéletet is, az Úrnak van lehetősége ma is bárkit helyreállítani, aki nagyon gonoszul gyalázza őt. Mindjárt látjuk a zsoltárban is.

Amit Péter apostol pünkösdkor meghirdetett az őt hallgató sokaságnak Jóel könyve 2. rész 32. versében található. „De mindaz, a ki az Úrnak nevét hívja segítségül, megmenekül...”. Üdvözül, megtartatik. Jóel arról beszélt, amikor az Úr megkönyörül a népén, mikor helyreállítja. Ezt jó előre elmondatta Isten ezzel a prófétával.

Ha viszont azt mondtam, hogy pünkösöd, a Szentlélek kitöltetése, ez mindenképpen az Úr Jézus után van már, hiszen az Úr Jézus előtte mindent elvégzett és fölment a mennybe. A Messiás személyében tehát, akit meghirdetett az Ószövetség az „Isten neve” kifejezéssel is megmutatkozott az Isten, az Úr neve. Hogy is mondta éppen Józsefnek, aki a menyasszonyát, aki akkor már felesége is volt, csak még nem élhettek házasságot, mert még nem történt meg a menyegző napja, el akarta bocsátani, neki mondja el az Úr, Józsefnek, hogy mi legyen a neve. „Nevezd az ő nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből.” Ez a Jézus a Krisztus, a Messiás, a fölkent.

Mi is szoktuk mindig mondani: Jézus Krisztus Úr. Bár mi előre szoktuk tenni: Úr Jézus Krisztus. De az Úr kifejezés erre utal, ami az Ószövetségben a Jahve, az Úr. Aki Jahve az Ószövetségben, ugyanaz az Isten Jézusban.

János evangéliuma különösen is sokszor használja ezt a jellemzőt Jézusra, Jézus maga mondja önmagára: én vagyok. Ez a kifejezés, hogy „én vagyok” és mellette egy csomó jelző, mind-mind arra megy vissza, aki az Úr neve az Ószövetségben Mózesnél is. Az én vagyok kijelentés és isteni hatalom, isteni tulajdonságok és ha kell, akkor éppen abban a helyzetben, éppen annak a személynek feltámadás és az élet, jó pásztor, és a többi jelző. Vagy van, amikor magában hangzik, hogy én vagyok, akkor pedig mindaz, aki ő önmagában.

János evangéliuma 17. rész az Úr Jézus főpapi imádsága, és ott is erről beszél, hogy ő miért is jött. „Megjelentettem a te nevedet az embereknek, a kiket e világból nékem adtál...” És ezt kinek mondta Jézus? A mennyei Atyának. Ugyanebben a részben kicsit később ezt mondja: „Szent Atyám, tartsd

meg őket a te nevedben...” Tehát Jézuson keresztül megismerni az Atyát, az Atya nevét, és Jézuson keresztül, Jézus által, de most hadd tegyem hozzá a szentháromság titka miatt, az Atya-Fiú-Szentlélek Isten szentháromságos titka alapján, megtartatás. Hallottuk előtte, hogy az övéit a név megszabadítja, megvédi. Tartsd meg őket a te nevedben, Atyám.

Amikor megkereszteltek bennünket gyermekkorban vagy felnőtt korban, akkor elhangzott a sákrámentumi kijelentés: kereszteljétek meg őket az Atyának, a Fiúnak és Szentléleknek nevébe, nevére, nevében. Majd nézzük meg a magyar írásmagyarázókat, amikor egy kommentárt olvasunk magyarul, hogy mindig hangoznak el érvek, hogy melyiket tartja egy-egy magyarázó jobb fordításnak, mert nagyon mély a kijelentés, hogy az Atya-Fiú-Szentlélek Isten nevébe, nevében, nevére. Az üzenet miatt most egyszerűen hadd mondjam így, anélkül, hogy belemennénk a mélységébe, az Úrral való közösség és részesülni mindabban, aki ő. Az ő tökéletességei, személye, tulajdonságai. Filippi levél 2. részében pedig a Krisztus-himnuszban hangzik el ott a legvégén, hogy majd Jézus nevére egyszer minden térd meghajol, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. Ez majd Jézus eljövetelkor. Jézus Krisztus Úr. És Jézus nevére.

Az újszövetségi kijelentésekből a végén a Jelenések könyvét említem még. Itt teljesedik ki szinte. Amikor pedig megtudjuk, hogy Jézus az övéinek, az ő népének a homlokára nevet ír. Név lesz. A Jelenések könyve legvégén az örökkévalóság, a kiteljesedett üdvösség, az Új ég, Új föld dicsőségének az egyik titka ez lesz majd: „És látják az ő orcáját...” (Jelenések 22,4) Mózes csak hátulról, itt már látják az ő orcáját – ez a látás. A folytatás pedig így szól: „és az ő neve homlokukon lesz”. Az ő neve. Istenről van szó és a Bárányról. És azt mondja: az ő neve. A szentháromság isteni titok. Homlokukon lesz – közösség az Úrral.

De a Jelenések könyve 3. részében is már, és a 2. részében is, a hét gyülekezethez írt levél örömhírében vagy néha fájdalmas tényleírásában – tudom a te dolgaidat – de szomorú tényleírásában, mégis azt olvashatjuk, hogy aki győz, az mit tapasztal. A 3. rész 12. versét olvasom: „A ki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jó; és felírom ő reá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevet.” Három kifejezéssel is az Úrral való közösség. Az Istenem városa, menygyei Jeruzsálem, ez az egyház képe. Község az Úrral, egymással, de itt már a győzelem Jézus eljövetelkor. Amiről Ézsaiás könyvében az 56., 62., és 65. részekben ígéretképpen szolt, az itt a Jelenések könyvében a beteljesedett titkot, valóságot mutatja be.

Ha pedig mindez igaz, amiről az egész Szentírás alapján láthatjuk, hogy kicsoda az Úr neve! – Persze lehetne sokkal több mindent is elmondani, számomra így lett hangsúlyos: nagyon titokzatos az Isten neve, az ő személye.

Hát egy örökkévalóság is kevés lesz arra, hogy igazán átérezzük és megtudjuk. De hallottuk Jézustól, hogy mégis ebben a földi életben ő otthagyja a tanítványait, mert megy a mennybe. De Atyám, ők itt maradnak és ebben a földi életben mit tapasztaljanak. Így válik a zsoltár üzenete nagyon személyessé.

Önmagában az elmondottak miatt egyszerű az 54. Zsoltár üzenete, hiszen hallottuk: könyörgés van benne, a végén bizonyosság arról, hogy meghallgattatott a könyörgés, biztos a szabadítás, középen pedig az íme szócska, a zsoltár középpontjában az íme szócskával: Isten segítóm nékem. Az Úr-nak a neve szabadít, ezért a szabadításért az Úr nevét áldja, azért, mert tudja, hogy ki az az Úr.

Az íme szócska mindig azt jelzi, hogy a legfontosabb gondolat most jön. Erre figyeljünk, íme Isten segítóm nékem. Szerepel itt Isten neve így, hogy Isten. Itt a 6. versben a Károli-fordításban: íme Isten segítóm nékem. Az Úr, az én lelkemnek támogatója. Az Úr kifejezés az adonáj szó, ami az Isten Úr voltának a hatalmát, nagyságát jelzi. Úr mindenkéül fölött. És a legszemélyesebb a Jahve kifejezés, az Úr kifejezésben, az a 8. versben: „Kész szívvel áldozom néked: áldom a te nevedet, Uram, mert jó.” Ezért is fordítja a Károli így, hogy Uram, mert jelzi a személyességét.

Amíg az 52. Zsoltárban arról olvastunk, hogy egy idegen, egy edomita Doég az, aki miatt Dávid nagyon szenved és támadás alatt van ő, meg az emberei, itt az a nagyon fájó, hogy a barátok, a harcostársak az ő népe tagjai. Nemcsak az ő népe tagjai, hanem minősítetten az ő törzse tagjai. A Zífiék, zífeusok Júda törzsének tagjai, tehát saját törzse árulja el Dávidot, akiről tudják, hogy az Úr választott királya, csak még Saul uralkodik. De megvolt a politikai, gazdasági, társadalmi és lehetne sorolni egy csomó modern kori kifejezést arra, hogy megvolt mi mindenféle ok a zífeusok számára, hogy mégis csak jobb a most uralkodó királyt támogatni.

Hadd mondjam így: ez nagyon-nagyon fájó. Mert ha az ellenség támad, azon nem csodálkozik ma sem a hívő ember. De most mondok kifejezéseket, hogy Dávid érzését vagy a mi érzéseinket mi is teheti nagyon fájóvá, amikor a szeretett hozzátartozó, a megbízható barát, harcostárs, bajtárs viselkedik ellenségként, idegenként. Ilyenkor sírni szokott a hívő ember. De Dávid ezt a nagyon fájó életérzést, élethelyzetet az Úrral való közösségben éli meg és éli át. Ezért fontos, azt mondja: Isten, a te neveddel szabadíts meg engem!

Mondhatta volna csak azt is, hogy: Isten, szabadíts meg engem! De ezt mondta: a te neveddel. És: Uram, a te nevedet áldom – a végén. Látszik, hogy az Úrral való közösség a név, Isten neve, az Úr neve jelentése bátorítása miatt. Könyörög, de ott a bizonyosság a végén, hiszen mondhatja, hogy ez a név számomra az az Isten, az az Úr, aki megszabadít. Sőt, megszabadított. Isten személye, tökéletességei Dávid számára ebben a nagyon nehéz helyzetben ennyire valóság. A szabadítás szó is az a kifejezés az ősi nyelven, amiből aztán az Úr Jézus személyneve származik nekünk: Jésua. Jehósua, Jézus.

Mivel Isten személye és személye tökéletességeire tekint Dávid a könyörgésben, ezért elmondható, hogy magát is és az ellenséget is, akik korábban talán barátok voltak, magát is és az ellenséget is, az Isten figyelmébe ajánlja. Nekünk is ismerős az ilyen fajta könyörgés. Sírva talán, magamat is és azt a másikat, azt a problémát az Úr figyelmébe ajánlom imádságban. Ott az Úr, rá van bízva, de itt a magam és az ellenség fontos. Ezért beszédes nekem, hogy az íme szócscsa után már megfordul, hogy a saját maga szeméi előtt, saját maga figyelmébe ajánlja az Urat. Mert itt már az Úr személye kerül előre, ő lesz fontos. És ez az Úr, akinek a nevét megismerhette ő is a vele való közösségben.

Istenre fókuszál Dávidnak a hite, bizalma, akivel nagyon szoros, meghitt közösségben lehet. Milyen nagyon drága ez nekünk, hogy minekünk ez az Úr az Úr Jézus. Zsidókhoz írt levél 12. részben, emlékszünk, így mondja, most nem szó szerint akarom az egész első két verset idézni, csak a hangsúly szempontjából: annakokáért mi is, kiket a bizonyosságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és megkörményező bűnt, kitarással fussuk meg az előttünk levő küzdőtér, nézván a hit fejedelmére és bevégezőjére Jézusra. Az íme szócscsa erre hívja fel a figyelmet: nézd csak, figyelj csak Istenre, Jézusra, aki a szabadító.

Ez a bizalom megvallása. És ebből a bizalomból fakadhat természetes módon a könyörgés mellett a bizonyosság és a reménység. Bizonyosság abban, hogy ez az Úr bármikor meg akarja és meg tudja oldani az én személyes problémámat, a szabadításomat. Tehát ő előre boldog, előre hálát ad, örvendezik az Úr jelenlétében.

A gyülekezettől kaptam ajándékba az eredeti Károli-fordítást, azt a nagy két köteteset, nem mertem felhozni azért ide, de jelzem, hogy az öreg Károli, mikor ez van itt a revideált Károli-ban, hogy kész szívvel áldozom, az ősi szó jelentését még jobban visszaadja: szabad akarattal áldozom.

A szabad akarattal kifejezés, mint áldozat, a kész szívvel. De ami fontos, hogy a szabad akarat, az azt jelenti, hogy nem egy alku kötése Istennel, hogy én könyörgök, ha te megszabadítottál, na, majd utána áldalak. Hanem mindentől függetlenül, aki te vagy, méltó vagy hogy áldjalak, mert tudom, hogy ki vagy te. Akkor is tudom, hogy mit teszel, amikor még nem tetted meg. És ez a szabad akarattal áldozat, hallottuk a Mózes 5. könyvéből, pontosan az Úr jelenlétének az átélése és a legszorosabb, hogy csak azért viszem az áldozatot, mert nagyon szeretlek, Uram, és boldog vagyok veled.

Lehet, hogy sírok a fájó helyzet miatt és majd megszakad a szívem és könyörgök is, de mégis viszem a szabad akarattal való áldozatomat ószövetségi hívóként, mert boldog vagyok az Úrral. Mert ha téged látalak, Uram, akkor tudom, hogy ki vagy te. Tehát már nem is a maga személye, az ellenség, a miatta való szabadításra szorultság, hanem ez, hogy Uram, áldom a te nevedet, tisztetem a te nevedet, mert jó. Uram, te jóságos vagy. Tapasz-

talja a gonoszságot, tapasztalja az ő idejében, az ő bűneset utáni világa idejében a hamisságot, a gonoszságot, a rosszat, de ha az Urat látja, ő viszont jó.

Ez ma is így van. Jézus maga is ezt élte meg. Nála csak egyszer kellett azt átélni, hogy nem volt semmi jó, nem lehetett jóságos az Úr, nem lehetett jóságos a mennyei Atya, amikor a kereszten függő Jézus elvégzi a megváltást.

Dávid viszont tapasztalta is. A záróversben múlt időket hallottunk. Megszabadított engem, megpihentette szemeimet. Még nem végezte el Isten, de Dávid tudja, hogy ez csak idő kérdése. És ez a „megpihentette szemeimet ellenségeimen” azért nagyon bátorító a fordításban, mert az ellenséget legyőzi az Úr, ezért én megpihenek, a szemeim megpihennek. Látok valamit a láthatókban és amit ott látok, nekem békét, nyugalmat jelent. Mert az Úr cselekedett, szabadított. Ezért mondtam így: bizonyosság, reménység.

Hallottuk a lekcio felolvasás során a történetet. Csak azt akarom aláhúzni, hogy hogyan is szabadított az Úr? Dávidot már éppen körbevették és nem tudott volna elmenekülni, de egyszer csak jön a hírnök Saulhoz, hogy megtámadták az országot. Ehhez viszont azt kellett, hogy a hírnöknek oda kellett érni éppen akkor, de ehhez az is kellett, hogy a hírnöknek vinni kellett hírt, tehát meg kellett támadni Izraelt. Isten tehát küldte az ellenséget, hogy támadja meg Saul országát, mert ő a király hivatalosan, jön a hírnök, Saul meg kénytelen kellen el kell menni harcolni, de így Dávidot megmentette az Úr. Ellenség volt mindkét helyzetben, és az Úr van a háttérben. Szabadít az Úr. Éppen az adott pillanatban. Az események már rég történnek, és az Úr tudja, hogy mikor és hogyan.

Nekünk ugyanez az Úr a mi Istenünk. Illetve remélem, hogy ezt szívből mondhatja mindenki közöttünk most, hogy nekem ez az én Istenem. Úr Jézus Krisztus. Jézusban a szabadítás elvégeztetett egyszer s mindenkorra örökkévaló módon. Az a kérdés, hogy vajon számomra az Úrral való közösség valóság vagy még mindig nélküle élsz? El ne vessz! Az igehirdetés üzenete is hívogat mindenkit, aki még nem az Úré, őhózzá. Bárki az Úré lehet. Ha pedig az övéi lehetünk az ő kegyelméből, most nekünk is legyen bátorítás: ímé Isten segítóm nékem. Én ennek az Istennek ismerem a nevét. Az Úr az ő neve. Mert Jézus Krisztus Úr.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Atyánk, mert Jézus Krisztusban, a Fiúban megismerhettünk téged. Imádunk, hogy amikor anyanyelvünkön olvashatjuk a Bibliát, hallgathatjuk az igehirdetést, beszélgethetünk a gyülekezeti közösségben is az Írásról, Szentlelked által lesz személyessé, valósággá. Imádunk, Urunk, hogy egyénenként is, és mint közösség is ismerhetjük a te neved. Köszönjük, hogy Jézusban mutattad ki legteljesebben, ki is vagy te. Áldunk, hogy már most is örvendezhetünk ebben, és te is tudod, Urunk, hogy

mikor szorulunk vigasztalásra, kegyelemre, megtartatásra, de köszönjük, hogy ha rá tekintünk az Úr Jézusra, akkor megnyugodhatunk tebenned.

Köszönjük, Urunk, hogy így kegyelmedbe ajánlhatjuk most is a betegeinket, a kórházban levőket vagy az otthon fekvőket. És Urunk, olyan nagy ajándék, hogy újra elmondhatjuk hittel gyászoló családtagjainknak is, azoknak, akik a lelki családukból gyászolnak a gyülekezetben friss gyásszal vagy az emlékezés során, az Úr Jézus neve a feltámadás örömhíre lehet.

És Urunk, hadd kérjük azt is újra, hogy az Úr Jézus nevét ismerhessék meg azok a családok is, ahol a tragédia történt. Kérünk, hogy a pedagógusok és a diákok is az országunkban érezzék át, együtt sírunk, de Urunk, együtt tekinthetünk hittel reád.

Kérünk arra, hogy könyörülj meg a mi világi vezetőinken. Valóban ők is a te nevedben bízzanak. Akik nem ismernek, adj nekik is megtérést. Akik pedig hittel bíznak, vezesd őket, hogy merjék vállalni a hitüket is.

Köszönjük, Urunk, hogy a kárpátaljai magyarokat, lelki testvéreinket is kegyelmedbe ajánlhatjuk. Hisszük, Urunk, hogy a te neved ott is megtartó, szabadító név. Köszönjük, hogy ők benned bíznak. Mi azt kérjük velük együtt: adj ott békességet, hamar.

Urunk, kérünk, hogy most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg Jézus nevéért.

Ámen.

633

Isten nevét dicsérem

CXI. Zsoltár

✂ Kerekes Károly gyűjteményéből, 1982

🎵 Magyar népdal

Is - ten ne - vét di - csé - rem, szí - vem csu - pa há - la,
 E - gyütt mond - junk há - la - dalt, kö - zös é - nek áld - ja:
 Refr. Jó - ság, hű - ség ke - zed min - den mű - ve,
 Szent vagy, jó vagy, ál - dunk mind - ő - rök - re!

2. Döbrent szívünk ráeszmél, milyen nagy az Isten:
 Erő, Főnség, Hatalom, fénye átjár mindent.
Jóság, hűség ...
3. Igaz jóság, irgalom minden rendelése,
 Csak az érti valóban, aki bízik benne.
Jóság, hűség ...
4. Soha el nem felejtí ősi szövetségét,
 Maga őrzí, táplálja, egybegyűjtí népét.
Jóság, hűség ...
5. Atya, Fiú, Szentlélek, megillet a hála,
 Csodálkozva, boldogan néped ezt kiáltja:
Jóság, hűség ...